

Arrest

nr. 60 920 van 4 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 12 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERSWIJVER, die *loco* advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 mei 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker heeft deze aanvraag geactualiseerd op 28 augustus 2009 en op 26 oktober 2009.

Op 6 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker

ter kennis gebracht op 15 december 2010. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.05.2009 werd ingediend en op 28.08.2009 en op 26.10.2009 werd geactualiseerd door :

A., T. (R.R.: 000), ook gekend als: A. T. E. en A. T. E.

nationaliteit: Kameroen

geboren te (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De advocaat van verzoeker haalt aan dat betrokkene nog steeds geen paspoort kan voorleggen. Hij zou immers reeds driemaal contact hebben opgenomen met de ambassade van Kameroen in Brussel die hem telkens bevestigde dat het vereiste reis paspoort enkel in Kameroen kan bekomen worden, zodat hij zich naar zijn land van herkomst zou moeten begeven om er de aanvraag te doen. Betrokkene legt hier echter geen bewijzen van voor. Bijgevolg kunnen deze beweringen niet door onze dienst aanvaard worden als geldige reden. Hij toont tevens op géén enkele wijze aan dat hij zelf persoonlijk de nodige stappen heeft ondernomen of dat hij zich persoonlijk zou hebben aangemeld bij de Kameroense ambassade (ambassade Kameroen Brugmannlaan 131; 1190 Brussel) teneinde de vereiste identiteitsdocumenten te verwerven. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen wordt bijgevolg niet aanvaard door onze dienst.

Betrokkene haalt eveneens aan dat in het kader van een aanvraag voor het huwelijk een geboorteakte + vertaling (nr. 431/BK.5/008) werd voorgelegd. Dit document kan echter niet door onze diensten aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel deze akte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont ze niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft ze niet dezelfde bewijswaarde (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).

Betrokkene zou eveneens bij zijn aanvraag voor het huwelijk een attest van nationaliteit hebben toegevoegd. Dit document kan evenmin aanzien worden als een door onze dienst aanvaard identiteitsbewijs daar dit document geen internationaal erkend paspoort, een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart uitmaakt. De omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt namelijk dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Betrokkene haalt aan dat hij dd. 07.11.2002 om asiel verzocht en dat hij eenmaal op Belgisch grondgebied de juiste gegevens van zijn identiteit en nationaliteit heeft verstrekt. Dit argument volstaat echter niet als vrijstelling van de voorwaarde om een identiteitsbewijs voor te leggen op grond van art. 9bis § 1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Temeer daar betrokkene geen identiteitskaart, paspoort of gelijkgestelde reistitel voorlegt, zoals vereist door de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II c 1-b). Wat betreft de verwijzing naar het arrest van de Raad van State n° 19.331 dd. 26.11.2008, dient te worden opgemerkt dat de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van "de verplichting geen kennelijk onredelijke beslissingen te nemen".

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Eerste onderdeel:

Verzoeker diende op 15.06.2004 een regularisatieaanvraag in, nadien nog aangevuld op 13.07.2005 en 23.06.2006, dit door toedoen van zijn toenmalige raadsman, waarop Dienst Vreemdelingenzaken op 09.02.2009 een beslissing nam:

"In toepassing van art. 9.3 van de Wet van 15.12.1980 ... deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is, doch ongegrond." (stuk 1)

De toenmalige aanvraag werd aldus ten gronde geweigerd, enerzijds omwille van een niet onredelijk lange asielprocedure en anderzijds omwille van feiten die de openbare orde zouden raken (doch in een later stadium allemaal weerlegd zijn geworden).

Vergelijk met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 26.04.2010, nr. 42.274 (TVR 3/2010, p. 261):

"De bestreden beslissing stelt evenwel 'onze instructies van 21.09.2009 blijven van kracht'. Uit het administratief dossier blijkt dat deze instructies de verlenging tijdelijk verblijf van 21.09.2009 betreft, waar verzoekers hun verblijf in toepassing van de artikelen 9 (9bis) en 13 van de Vreemdelingenwet verlengd wordt tot de duur van 1 jaar, nl. tot 18.11.2010. Vervolgens vermeldt deze beslissing de voorwaarden voor de verdere verlenging, waaronder opnieuw het voorleggen van een geldig nationaal paspoort voor het ganse gezin. Bijgevolg stellen verzoekers terecht dat op 21.09.2009 hun aanvraag op grond van art. 9bis ontvankelijk en gegrond werd verklaard, hetzij voor een beperkte duur van 1 jaar. Verzoekers voeren dan ook terecht aan dat 'in weerwil van het feit dat hun verzoek tot regularisatie ontvankelijk en gegrond werd verklaard meent de Dienst Vreemdelingenzaken het thans nuttig te oordelen het verzoek tot regularisatie van het verblijf binnen het kader van de richtlijn van 19.07.2009 onontvankelijk te moeten verklaren', en dat zij opnieuw een rechtvaardiging naar voren hadden gebracht waarom zij geen paspoort konden voorleggen. Uit het administratief dossier blijkt dat dezelfde rechtvaardiging werd aangehaald. Het is kennelijk onredelijk om op 21.09.2009 de rechtvaardiging van het niet kunnen aanbrengen van identiteitsdocumenten te aanvaarden in de zin van art. 9bis en de aanvraag ontvankelijk te verklaren en vervolgens dezelfde rechtvaardigingsgronden in de zin van hetzelfde art. 9bis niet te aanvaarden en de aanvraag onontvankelijk te verklaren, zonder enige vorm van motivering dienaangaande. Verzoekers voeren dan ook terecht aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze is genomen."

Tweede onderdeel:

Verweerder gaat uit van een te strikte interpretatie van een "identiteitsdocument" door te stellen dat dit enkel een geldig nationaal paspoort kan zijn, document dat verzoeker tot op heden nog steeds niet in staat is voor te leggen.

Deze interpretatie is om verschillende redenen af te keuren:

1. Vooreerst verwijst verzoeker naar het antwoord van de Minister op een Parlem. vraag van T. Van der Straten van 1.10.2008 wat de administratieve praktijk was voor wat betreft regularisatieaanvragen van voor 1.06.2007 (zoals in casu):

"Dit neemt niet weg dat personen die een aanvraag hebben ingediend in toepassing van het oude artikel 9,lid 3 bij een positieve beslissing wel een nationaal identiteitsdocument moeten kunnen voorleggen om een verblijfstitel te bekomen. Dit past in de regels van behoorlijk bestuur. De inschrijving in het vreemdelingenregister gebeurt bij voorkeur steeds op voorlegging van een nationaal identiteitsdocument dat alleen de nationaliteit en identiteit van een persoon kan vaststellen en niet op basis van verklaringen " (Kamer 2007- 2008, CRIV 52 COM 321)

Hieruit volgt dat niet op basis van gewone verklaringen, wat nogal evident is, maar op basis van een "nationaal identiteitsdocument " inschrijving gebeurt. Dit document verenigen tot een geldig paspoort, afgeleverd via de eigen ambassade, is een manifeste overschrijding van de soevereine beoordelingsbevoegdheid die de administratie in casu bezit.

2. Verzoeker verwijst ook naar het artikel van Pierre Robert, "Les articles nouveaux 9bis et 9ter, une réforme inachevée", gepubliceerd in *Revue du Droit des Etrangers* - 2007, nr. 145, p. 5 en 6, waar gesteld wordt:

« A peine d'irrecevabilité, le candidat à la régularisation devra désormais produire un 'document d'identité'. L'exposé des motifs parle d'un passeport ou d'un titre de voyage équivalent, tout en indiquant que l'objectif de la disposition est que l'identité du candidat à la régularisation soit certaine. L'arrêté royal du 08.10.1981 ne règle pas la question, pas plus que l'arrêté royal du 17 mai 2007. Ce même arrêté prévoit toutefois, en son article 7, concernant non l'article 9bis mais l'article 9ter:

'Ar. 7 § 1er. La demande d'autorisation de séjour, visée à l'article 9ter, § 1er, de la loi, doit être introduite par lettre recommandée adressée au délégué du ministre.

La demande est accompagnée des documents et renseignements suivants :

1° soit une copie de son passeport national ou de sa carte d'identité, soit la motivation qui permet de dispenser l'intéressé de cette condition sur la base de l'article 9ter, § 1er, alinéa 3, de la loi (. ..)'.
Il n'existe pas de disposition similaire concernant l'article 9bis, ce qui donne à penser que la notion de 'document d'identité' de l'article 9bis est plus large et peut par exemple inclure un permis de conduire, même si l'exposé des motifs évoque uniquement un passeport ou un titre de voyage ».

3. Onder Noot 11 van voormeld artikel wordt nog een bijkomend argument gegeven, als volgt:
« La circulaire du 21.06.2007 vise par contre le passeport ou la carte d'identité, même périmés. Pour l'anecdote, on notera que l'article 1 du décret du 6 fructidor de l'an II (23.08.1794) permet, selon RIGAUX et FALLON de démontrer l'identité au moyen d'un acte de naissance. La carte d'identité n'existait évidemment pas à l'époque, mais cette disposition n'a jamais été abrogée ou modifiée (RIGAUX, F. et FALLON, M. *Droit international privé*, Bruxelles, Larcier, 2005, p. 509). »

In art. 1 van het Decreet 6 fructidor II (23.08.1794) staat: "Geen burger mag een andere naam en voornaam voeren dan die welke in zijn akte van geboorte vermeld zijn; zij die zich ervan ontdaan hebben, zijn gehouden ze weder aan te nemen."
RIGAUX F. en FALLON M., in hun werk « *Droit International Privé*, Bruxelles, Larcier 2005 », vermelden bovendien een arrest van het Hof van Beroep te Luik: « A défaut de pouvoir produire un document d'identité, l'étranger réfugié peut établir son identité en produisant toute(s) pièce(s) susceptible(s) de bénéficier de la force probante, comme un certificat de vaccination émanant des autorités de l'Etat, dont l'intéressé est ressortissant » (Liège, 28.11.1987, J.T. 1987-89)

4. De Omzendbrief van 17.06.2009 (B.S. 02.07.2009) m.b.t. bepalingen inzake gezinshereniging voorziet onder 1.2 de onmogelijkheid om officiële documenten voor te leggen, met name:

"Indien voor het bekomen van officiële documenten een terugkeer naar de betrokken staat of een contact met de overheden van die staat, die moeilijk verzoenbaar zijn met de persoonlijke situatie van de betrokkene, vereist zijn."

Er bestaat geen zwaarwegende reden om niet even soepel of even streng te zijn indien het niet om gezinshereniging maar om tijdelijke dan wel onbeperkte verblijfsvergunning gaat.

5. Het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009, d.d. 26.11.2009, overwoog m.b.t. een aanvraagster van het statuut van art. 9ter op medische gronden:

"B.5. 3. Gelet op die doelstellingen volstaat als bewijs van de identiteit van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit van de aanvragers te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van de personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.

B. 5. 4. De enige mogelijkheid, voor een persoon die wegens een medische reden bescherming aanvraagt en die niet beschikt over een identiteitsdocument, om zijn aanvraag ontvankelijk te laten verklaren en zijn gezondheidstoestand te laten onderzoeken, is op geldige wijze aan te tonen dat hij in de onmogelijkheid verkeert om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven.

B.6. Door de aanvragers van subsidiaire bescherming die zich beroepen op een ernstige ziekte, een ontvankelijkheidsvoorwaarde op te leggen die niet wordt opgelegd aan de andere aanvragers van subsidiaire bescherming terwijl die laatsten geen objectieve elementen kunnen aanvoeren die even gemakkelijk verifieerbaar zijn als een medische motivering, brengt art. 9ter een verschil in behandeling teweeg tussen die twee categorieën van aanvragers. Ook al kan het objectieve criterium van de grond

van de aanvraag tot bescherming rechtvaardigen dat verschillende instanties worden belast met het onderzoek ervan, toch is dat criterium niet pertinent voor de verplichting om te beschikken over een identiteitsdocument of om de onmogelijkheid zulk een document in België te verwerven aan te tonen. Het verschil in behandeling wat de ontvankelijkheidsvoorwaarde van de aanvraag tot subsidiaire bescherming betreft, naargelang van de reden van de aanvraag, is bijgevolg niet redelijk verantwoord. " Uit dit arrest leren we alvast dat het "mogelijk is de identiteit van personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument"

Het is aldus duidelijk dat een te strikte interpretatie van de voorwaarde van voorlegging van een identiteitsdocument in strijd is met een redelijke interpretatie van de wettelijke bepaling van art.9bis §1 al.2 Vreemdelingenwet.

Dus is verzoeker gerechtigd een beoordeling te vragen van de bewijskracht van:

- de (vertaalde) geboorteakte

- het attest van nationaliteit (dat blijkbaar niet opgevraagd werd door DVZ bij de burgerlijke stand te Ekeren, alwaar het neergelegd werd in het kader van het huwelijk met mevrouw E.)

De tekst van art. 9bis heeft het over een "identiteitsdocument".

De Omzendbrief van 21.06.2007 spreekt zich als volgt uit:

"In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. (5)"

In de noot onder 5) staat het volgende:

"Deze interpretatie vindt steun in de Memorie van toelichting van art. 4 van de wet van 15.09.2006 en in het analoge art. 7 v/h K.B. van 17.05.2007."

Echter, de Memorie van Toelichting waarvan sprake omschrijft het wettelijk vereiste identiteitsdocument als volgt:

"Zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel. "

Dit document zou onontbeerlijk zijn want "de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren ... "

Merk dus op dat de Memorie enkel spreekt over een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, terwijl de Omzendbrief ook een nationale identiteitskaart aanvaardbaar vindt, derhalve reeds een zeer duidelijke uitbreiding, waardoor de vraag terecht kan gesteld worden of ook niet andere documenten even goed kunnen leiden tot de duidelijke vastlegging van de identiteit van de aanvrager.

Derde onderdeel:

Verzoeker had in zijn verzoekschrift van 27.10.2009 verwezen naar een arrest van de Franstalige Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 19.331, d.d. 26.11.2008 "m.b.t. een veelheid aan documenten, behalve een paspoort of I.K., die ook op hun waarde moeten beoordeeld worden en die niet als dusdanig mogen geweerd worden."

Bovendien had hij geargumenteed dat er inderdaad nooit enige twijfel is geweest, noch enige tegenstrijdigheid inzake zijn gegevens van identiteit en nationaliteit, en dit vanaf het begin van de asielpprocedure op 07.11.2002.

Verweerder antwoordde hierop:

"Wat betreft de verwijzing naar het arrest van de Raad van State (het betreft hier wel degelijk een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) nr. 19.331, d.d. 26.11.2008, dient te worden opgemerkt dat de Omzendbrief van 21.06.2007 (punt IIC1b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart. "

Verweerder meent dus niet te moeten motiveren en zich te kunnen vergenoegen met een simpele verwijzing naar de Omzendbrief van 21.06.2007.

Het arrest van de CCE d.d. 26.11.2008, weliswaar in een dossier waarbij de vestiging werd gevraagd op grond van art. 40 Vreemdelingenwet, vernietigde de negatieve beslissing DVZ onder volgende bewoordingen:

« Le requérant n'est pas en possession d'un passeport, ou d'un autre titre de voyage en tenant lieu, ou d'une carte d'identité nationale, ce qu'il ne conteste pas. Il ne peut donc prouver son identité par ce biais. Force est toutefois de constater que la partie adverse reste en défaut d'expliquer dans sa décision

en quoi les nombreux autres documents d'identité produits par le requérant, qui est par ailleurs connu des autorités belges depuis le 11 août 2000, date à laquelle il a introduit une demande d'asile dans le Royaume, ne permettent pas d'établir à suffisance tant son identité que la circonstance qu'il est bien la personne mentionnée sur l'acte de mariage. La motivation de la décision attaquée est à cet égard insuffisante. »

Door telkens te verwijzen naar die Omzendbrief van 21.06.2007 - Omzendbrief die weliswaar gepubliceerd is, doch in principe geen voor de burger bindend karakter heeft - ontloopt verweerder de motiveringsplicht.

Omzendbrieven kunnen een interpretatief karakter hebben, een indicatief karakter of een verordenend karakter.

De Omzendbrief van 21.06.2007 "strekt ertoe de voor de gemeenten relevante wijzigingen toe te lichten voor ieder van deze punten."

Indien het om een interpretatieve (of indicatieve) Omzendbrief gaat, dan is deze niet wettelijk bindend voor de personen die niet tot de administratie behoren, maar enkel voor de betrokken ambtenaren die verplicht zijn de instructies na te leven.

Gaat het om een verordenende Omzendbrief, dan hebben we te maken met een eigenlijke rechtsregel, die vatbaar is voor vernietiging door de Raad van State in een 5-tal gevallen (zie: A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Kluwer, 2002, p. 43 e.v.) en dan kan dergelijke rechtsregel, indien hij strijdig zou zijn met een hogere rechtsnorm, niet van toepassing worden verklaard, dan wel leiden tot vernietiging van de beslissing die op dergelijke onwettige rechtsregel is gebaseerd."

2.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet vergezeld ging van de door de wet gestelde voorwaarde van een identiteitsdocument of een geldige motivering om verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet aanvoert dat deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Ook uit het verzoekschrift zelf blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. In de mate dat verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve

overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van de nationale identiteitskaart heeft ingediend en geen geldige motivering naar voren heeft gebracht die toelaat hem vrij te stellen van deze voorwaarde.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toegelaten cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”*

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 april 2010, nr. 42 274 en stelt dat het kennelijk onredelijk is om zijn aanvraag onontvankelijk te verklaren terwijl een door verzoeker in het verleden ingediende regularisatieaanvraag ontvankelijk is verklaard.

Uit het door verzoeker geciteerde arrest nr. 42 274 blijkt in essentie dat er geen motivering werd gegeven in de beslissing met betrekking tot de aangebrachte rechtvaardiging waarom betrokkenen niet in de mogelijkheid waren om de vereiste identiteitsdocumenten te verwerven in België. Terwijl *in casu* uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er uitgebreid is gemotiveerd over verzoekers aangehaalde redenen waarom hij meent vrijgesteld te moeten worden van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen. Bovendien motiveert verweerder in de beslissing waarom de voorgelegde documenten niet kunnen worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Verzoeker bevindt zich niet in dezelfde feitelijke omstandigheden zoals vermeld in het aangehaalde arrest nr. 42 274 en de rechtspraak is niet toepasbaar op de situatie van verzoeker. Dit blijkt overigens ook uit het door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde deel van het voormeld arrest en de voorlaatste zin “(...), zonder enige vorm van motivering dienaangaande.” Bovendien wijst verweerder in de nota met opmerkingen terecht op het gegeven dat zijn aanvraag van 15 april 2006 is ingediend met toepassing van het (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. De voorwaarde dat verzoeker zijn aanvraag indient met voorlegging van een kopie van een identiteitsdocument was onder artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet nog niet voorzien. De vraag of verzoeker beschikte over een identiteitsdocument was aldus bij de beoordeling van de aanvraag van 15 april 2006 nog niet aan de orde.

Verzoeker stelt dat verweerder uitgaat van een te strikte interpretatie van het begrip identiteitskaart. Hij verwijst naar het antwoord van de Minister op een parlementaire vraag van T. Van der Straten op 1 oktober 2008 en waaruit volgt “*dat niet op basis van gewone verklaringen, wat nogal evident is, maar op basis van een “nationaal identiteitsdocument” inschrijving gebeurt.*”

De Raad merkt op dat niet kan worden ingezien wat de relevantie is van deze kritiek aangezien uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker evenmin een kopie van zijn nationale identiteitskaart bij zijn aanvraag heeft voorgelegd, hetgeen niet wordt betwist door verzoeker. De opmerking dat een inschrijving wel kan gebeuren op basis van een ‘nationaal identiteitsdocument’ is bijgevolg *in casu* niet dienend.

Verzoeker verwijst naar een artikel van Pierre Robert in de Revue du Droit des Etrangers en de bedenking van de auteur dat het begrip 'identiteitsdocument' ruimer is dan voor artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorzien en bijvoorbeeld ook een rijbewijs kan inhouden. Tevens wordt in dit artikel verwezen naar artikel 1 van het decreet 6 fructidor II (23.08.1794). Bovendien wijst verzoeker op een arrest van het hof van beroep te Luik waarin een 'vaccinatiekaart' wordt aanvaard om de identiteit vast te stellen.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat een vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf wenst in te dienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats dient te beschikken over een identiteitsdocument. De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat *"een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is"* en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf *"niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden"* (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 33). Waar verzoeker verwijst naar het artikel van P. Robert waarin wordt gepleit voor een ruimere interpretatie van het begrip 'identiteitsdocument' merkt de Raad op dat de wetgever duidelijk heeft aangegeven dat betrokkene dient te beschikken over een identiteitsdocument of een daarmee gelijkgestelde reistitel. De geboorteakte en het attest van nationaliteit worden door verweerder *in casu* niet aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing waarom deze documenten niet worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Verzoeker weerlegt de motivering niet aan de hand van het artikel van P. Robert. Waar verzoeker verwijst naar het decreet 6 fructidor van jaar II en de mogelijkheid om de identiteit te bewijzen aan de hand van een geboorteakte, doet deze stelling geen afbreuk aan het feit dat verzoeker beroep heeft gedaan op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat de vreemdeling over een identiteitsdocument dient te beschikken. Ook het arrest van het hof van beroep te Luik doet niet ter zake aangezien deze rechtspraak een 'vluchteling' betreft die onmogelijk een identiteitsdocument kan voorleggen. Verzoeker toont niet aan zich in dezelfde feitelijke omstandigheden te bevinden als de 'vluchteling' in het voormeld arrest.

Vervolgens verwijst verzoeker naar de omzendbrief van 17 juni 2009 met betrekking tot de bepalingen inzake gezinshereniging.

De Raad merkt op dat de verwijzing naar deze omzendbrief niet dienend is aangezien verzoeker geen verblijf heeft aangevraagd op grond van een gezinshereniging.

Ook de verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 26 november 2009 is niet dienend. Het door verzoeker vermelde citaat uit het arrest heeft namelijk betrekking op de afgifte van een verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en verzoeker toont niet aan dat een machtigingsaanvraag op basis van deze rechtsgrond en een aanvraag gesteund op artikel 9bis van dezelfde wet vergelijkbaar zijn door louter te betogen dat een te strikte interpretatie van de voorwaarde van voorlegging van een identiteitskaart in strijd is met een redelijke interpretatie van artikel 9bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verweerder merkt in de nota met opmerkingen terecht op dat het Grondwettelijk Hof zich in het arrest van 26 november 2009 niet heeft uitgesproken over de grondwettelijkheid van de ontvankelijkheidsvoorwaarden opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uitgangspunt van het voormeld arrest vormt de vaststelling dat de artikelen 9ter en 48/4 van de Vreemdelingenwet samen de omzetting vormen in het Belgisch recht van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 *"inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoudt van de verleende bescherming"*. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vormt geen omzetting van de voormelde richtlijn 2004/83/EG en heeft geen uitstaans met de problematiek van de subsidiaire bescherming en dus mist de verwijzing naar het arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 van het Grondwettelijk Hof juridische grondslag.

Verzoeker stelt dat hij gerechtigd is een beoordeling te vragen van de bewijskracht van de door hem ingediende geboorteakte en van het attest van nationaliteit.

De Raad stelt vast dat verweerder de voorgelegde stukken heeft beoordeeld en heeft gesteld dat deze niet als geldige identiteitsbewijzen kunnen worden beschouwd. Met betrekking tot de geboorteakte en vertaling van de geboorteakte motiveert verweerder in de beslissing: *"Betrokkene haalt eveneens aan dat in het kader van een aanvraag voor het huwelijk een geboorteakte + vertaling (nr. 431/BK.5/008)*

werd voorgelegd. Dit document kan echter niet door onze diensten aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel deze akte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont ze niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft ze niet dezelfde bewijswaarde (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).” In tegenstelling tot verzoekers bewering in het verzoekschrift is ook het attest van nationaliteit beoordeeld door verweerder aangezien in de beslissing wordt gemotiveerd: “Betrokkene zou eveneens bij zijn aanvraag voor het huwelijk een attest van nationaliteit hebben toegevoegd. Dit document kan evenmin aanzien worden als een door onze dienst aanvaard identiteitsbewijs daar dit document geen internationaal erkend paspoort, een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart uitmaakt. De omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt namelijk dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.” Verzoeker geeft te kennen de door hem voorgelegde stukken anders te appreciëren daar hij stelt dat de aan het bestuur overgemaakte documenten gelijkwaardig zijn aan een paspoort of een identiteitskaart. Hij maakt zijn stelling evenwel niet aannemelijk en blijft in gebreke aan te tonen dat de beoordeling van de neergelegde overtuigingsstukken door het bestuur kennelijk onredelijk is.

Het is evenmin kennelijk onredelijk om te oordelen dat geen geldige motivering is gegeven die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze identiteitsvoorwaarde nu verzoeker zijn bewering, dat hij zijn paspoort enkel in Kameroen kan bekomen, niet staft en evenmin aantoont zich persoonlijk te hebben aangemeld bij de Kameroense ambassade. Ook zijn verklaringen over zijn identiteit en nationaliteit tijdens zijn asielaanvraag volstaan niet om de vrijstelling toe te staan. Verzoeker betwist deze motiveringen niet, laat staan dat hij ze weerlegt.

De verwijzing naar het arrest nr. 19 331 van 26 november 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenmin relevant nu de beslissing in voormeld arrest een weigering tot vestiging betrof met toepassing van artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet. De vreemdeling in voormeld arrest heeft de vestiging aangevraagd op grond van zijn huwelijk met een Belgische onderdaan. *In casu* betreft het geen vestigingsaanvraag doch wel een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat de aanvrager dient te beschikken over een identiteitsdocument. Verweerder merkt in de bestreden beslissing bovendien op dat de omzendbrief van 21 juni 2007 uitdrukkelijk stelt dat de identiteit en nationaliteit moeten worden bewezen door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. De Raad wijst erop dat de bepalingen van de omzendbrief die geenszins kan worden beschouwd als zijnde een verordenende omzendbrief, dienen te worden geïnterpreteerd in overeenstemming met de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de wil van de wetgever. Om de draagwijdte van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te bepalen, dient in de eerste plaats te worden gekeken naar de uitdrukkelijke bewoordingen en naar de parlementaire voorbereiding van dit wetsartikel. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat een vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf wenst in te dienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats dient te beschikken over een identiteitsdocument. De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat “een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is” en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf “niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden” (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 33). De inhoud van de omzendbrief doet aldus geen afbreuk aan de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noch aan de bedoeling van de wetgever zoals dit tot uiting komt in de memorie van toelichting. Door in de bestreden beslissing te verwijzen naar de omzendbrief “ontloopt” verweerder geenszins de motiveringsplicht doch hij merkt op dat de identiteit en nationaliteit moet worden bewezen door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel of, een identiteitskaart ongeacht de stelling van verzoeker dat hij tracht te staven door te verwijzen naar het arrest nr. 19 331 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker toont niet aan dat de conclusie in de bestreden beslissing, met name dat de aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan is vergezeld en

dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag bijgevolg niet is vervuld, kennelijk onredelijk of onjuist is of genomen is met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht is geschonden is.

Het eerste en enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN